

мечката измъкнала кола, за който била вързана, изяла едно циганско дете и край шумата, край шумата, че край Црънча, та се вмъкнала въ Къркаря, между Дорково и Костаново. А пъкъ тамъ има ситна гора. Улавя стръвницата гората и де, де — че въ нашето. И ние да не знаемъ.

Единъ день излжихъ козитъ и тръгнахъ съ тѣхъ за дребака. Тамъ имаше млада шума. Отивамъ. А пустата стръвница да била въ него. Пъкъ Мърчо остана при мандрата съ овцетъ. Кога навалихъ по стръмната пжтека и погледнахъ надолу — мечка. Погледнахъ козитъ. Тѣ бѣха се налепили по дракитъ, хрупаха сладко и не бързаха да слизатъ. И личеше — не бѣха усѣтили мечката. Какъвъ акълъ ми дойде тогава, за да сплаша мечката, взехъ че откъртихъ единъ голѣмъ камъкъ и го търкулнахъ надолу. Камъкътъ подскочи два-три пжти и бухна задъ мечката. Не можа да я удари, ала този камъкъ откърти другъ — помалъкъ — и той я улучи. Че като изрипна оная ми ти налутена мечка! Азъ ударихъ нагоре, ама краката ми умалѣха отъ страхъ. Търча и не ми спори. Па се и улучихъ въ дребна гора. Гледамъ за нѣкое по-голѣмо дърво — нѣма. Хеле, сѣтихъ се въ тоя зоръ, че по-горе, възъ пжтя, има една стара ела. Спустнахъ се натамъ, но точно стигнахъ до нея, мечката ме завтаса. Започнахъ да се въртя около дебелата ела и да

се браня съ ржце. Тоягата съмъ изтървалъ, когато съмъ бѣгалъ. Ала мечката излѣзе хитра. Тя прегърна изведнажъ елата и ме вкачи. Тогава се развикахъ. Дори сварихъ да свирна на Мърча. А мандрата не бѣше далечъ и въ планината се чува надалеко. После нищо не помня. Ха, помня само, че козитъ се разбѣгаха, и че когато мечката ме свали на земята, извикахъ:

— Майчице, изяде ме!

Ала Мърчо ме чулъ. Чулъ и тревожно раздрънканитъ чанове на еркичитъ и се спустналъ по стръмното надолу. Какво е правилъ съ мечката, какво е струвалъ — не зная, защото съмъ билъ въ несвѣсть. Изплашенитъ кози една по една се върнали. Овчаритъ ги прибрали и издоили.

Като видѣли, че азъ се не връщамъ, и Мърчо го нѣма, тръгнали да ни търсятъ. Тукъ-тамъ, нашли ме полумъртвъвъ подъ елата, а до мене Мърчо — варди ме. Малко по настрана плахо се оглеждали нѣколко кози, които Мърчо намѣрилъ и прибралъ отъ дребака.

Дълго следъ това боледувахъ. Ала овчарската душа е корава — не излиза лесно. А мечката се развилнѣ изъ нашия баиръ и колкото пакости стори за една година, вълцитъ, откакто се помня овчаръ, не бѣха сторвали. Само една случка да ти кажа.

Имаше една баба Недѣля. Тя пасѣше десетина кози. Забучила на